

Δε μ' αρέσει.

Ούτε εμένα. Αλλά τα έχει ήδη όλα.

Πώς;

Άφησα το κινητό στον πάγκο της
κουζίνας χθες βράδυ.

Πες της όχι.

Προσπάθησα. Εκνευρίστηκε. Τώρα
νιώθω ενοχές.

Ουφ. Καλά. Ας τα χρησιμοποιήσει.

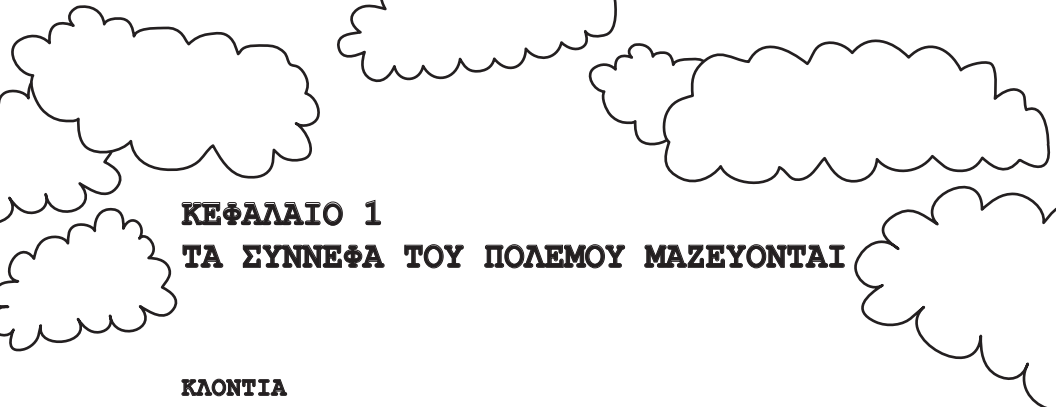
Αλήθεια;

Ναι. Αν δε μας αρέσει το βιβλίο, μπορούμε να
κάνουμε αγωγή και να σταματήσουμε την έκδοση.

Κάνεις πλάκα τώρα; Δεν μπορώ να καταλάβω.

Ούτε κι εγώ.

Ο μπαμπάς δε μου έχει
κάνει αγωγή (ακόμα).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ

ΚΛΟΝΤΙΑ

Ας δώσω μερικές πληροφορίες σχετικά με τα γεγονότα που οδήγησαν στον Πόλεμο:

Το όνομά μου είναι Κλόντια Τάππερ. Ζω στη Νέα Υόρκη και έχω δύο στόχους για τη ζωή μου: θέλω να γίνω είτε διάσημη τραγουδίστρια-τραγουδοποιός, όπως η Μιράντα Φλιτ, είτε Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ή και τα δύο, αν έχω χρόνο.

Το όνομα του αδερφού μου είναι Ρις. Δεν έχει στόχους για τη ζωή του. Εκτός από το να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής, που είναι εντελώς εκτός πραγματικότητας.

Είμαστε, δυστυχώς, δίδυμα. Εγώ είμαι δώδεκα χρονών. Ο Ρις είναι έξι.

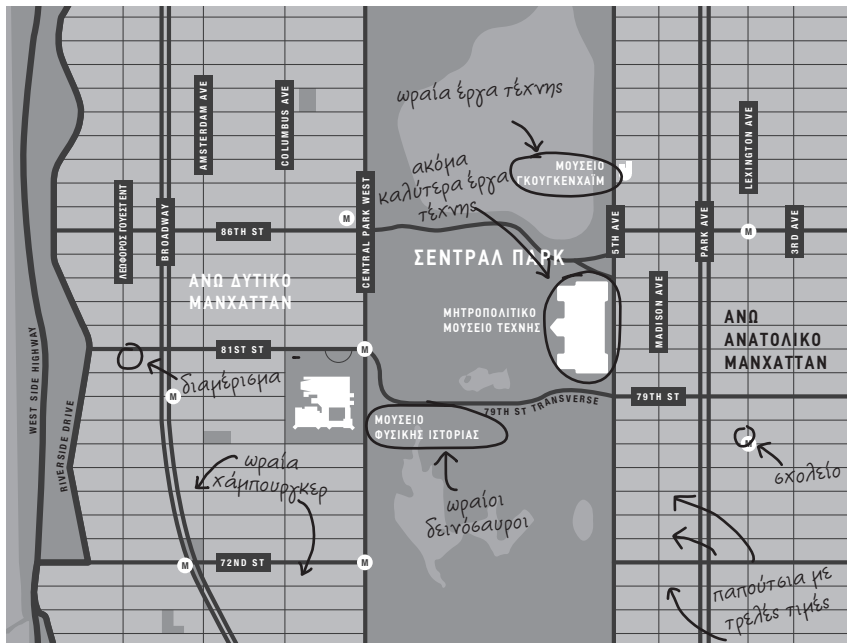
Ξέρω τι σκέφτεστε. «Σοβαρά; Γίνεται αυτό;»

Οχι. Δε γίνεται. Κι ο Ρις δώδεκα είναι.

Αλλά έχει μυαλό εξάχρονου. Εξάχρονου που έφαγε πάρα πολλή ζάχαρη και δεν κοιμήθηκε το μεσημέρι, και τώρα πρέπει να τρέχει πάνω κάτω στο διαμέρισμα κλοτσώντας μπάλες στους τοίχους και βγάζοντας ήχους όπως «ΓΚΡΟΝΚ!» και «ΣΚΑΝΤΟΥΣΣΣ!».

Σοβαρά, δεν υπάρχει πιο ενοχλητικό πράγμα στον κόσμο από το να ζούμε στο ίδιο σπίτι. Δεν είναι και κάνα τεράστιο διαμέρισμα.

Μένουμε στο Άνω Δυτικό Μανχάτταν. Αλλά σχολείο πηγαίνουμε στο Κάλμπερτ, που είναι από την άλλη μεριά του Σέντραλ Παρκ, στο Άνω ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ Μανχάτταν. Οι γονείς μου λένε συχνά ότι το Άνω Δυτικό Μανχάτταν είναι πιο «προσγειωμένο». Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, αυτό βασικά σημαίνει ότι η γειτονιά μας έχει πιο πολλά χαμπουργκεράδικα και λιγότερα μαγαζιά που πουλάνε παπούτσια των 800 δολαρίων. (Που, εδώ που τα λέμε, είναι παλαβό. Δεν είναι και τόσο τέλεια πια τα παπούτσια τους.)

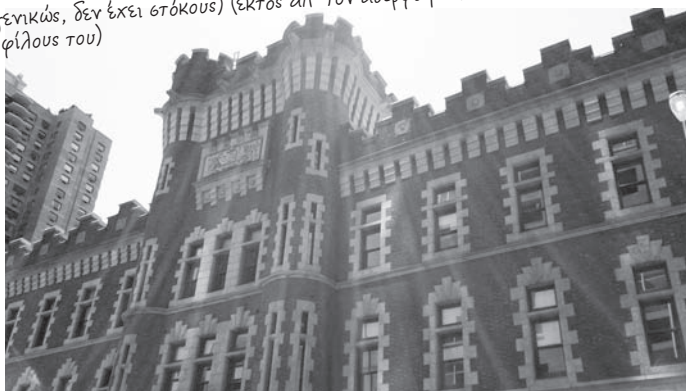
Το Κάλμπερτ έχει πολύ υψηλό ακαδημαϊκό επίπεδο, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να μπει εκεί ο Ρις αν δεν είχε αρχίσει να πηγαίνει από το νηπιαγωγείο. Σ' εκείνη την ηλικία είναι πολύ δύσκολο για το γραφείο που εγκρίνει τις αιτήσεις να καταλάβει αν ένα παιδί θα γίνει τελείως στόκος.

Η μαμά κι ο μπαμπάς πιστεύουν πως ο Ρις είναι μια χαρά έξυπνο παιδί, που απλώς χρειάζεται να διαβάσει λίγο περισσότερο. Κάνουν λάθος, αλλά δεν έχει νόημα να προσπαθείς να τους αλλάξεις γνώμη. Αν αναγκάζονταν να παραδεχτούν την αλήθεια για τον στόκο τον γιο τους, θα στενοχωριόντουσαν πολύ.

Και ο μπαμπάς έχει ήδη αρκετές στενοχώριες, γιατί είναι δικηγόρος.

Λέγαμε λοιπόν για το Κάλμπερτ, όπου και ξεκίνησε ο Πόλεμος.

Κάλμπερτ (γενικώς, δεν έχει στόκους) (εκτός απ' τον αδερφό μου)
(και τους φίλους του)

Για να γίνω εντελώς συγκεκριμένη, το όλο πράγμα ξεκίνησε στην τραπεζαρία του Κάλβερετ, τη Δευτέρα 8 Σεπτεμβρίου, γύρω στις 8:27 π.μ. Εκείνη την ώρα ο Ρις –μπροστά σε όλη την έκτη τάξη βασικά– εξαπέλυσε μια ύπουλη, βάρβαρη και εξωφρενική επίθεση εναντίον μου.

ΡΙΣ

Δεν ξεκίνησε στο σχολείο. Ξεκίνησε στην κουζίνα εκείνο το πρωί, όταν η Κλόντια έφαγε το γεμιστό σφολιατάκι μου.

η κουζίνα μας (εκηνή του καθγά για το σφολιατάκι)

Αυτά τα λουλούδια τα πήρα 5 δολάρια.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Αυτό είναι ΤΕΛΕΙΩΣ ψέμα. Και δεν ήταν καν δικό σου το σφολιατάκι.

Εγώ έφαγα μόνο 2 απ' αυτά.

ΠΙΣ

Ήταν και παραήταν!
Το πακέτο έχει έξι. Τρία
για τον καθένα μας. Κι εγώ
έφαγα δύο μόνο!

ΚΛΟΝΤΙΑ

Κι εγώ έφαγα δύο μόνο.

ΠΙΣ

Ψεύτρα!

ΚΛΟΝΤΙΑ

Αλήθεια λέω! Νομίζω ότι τα τρώει ο μπαμπάς όταν
έρχεται το βράδυ.

ΠΙΣ

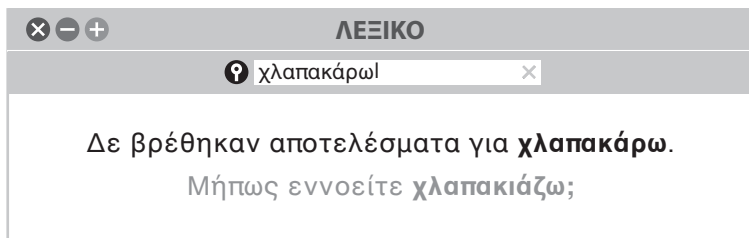
Εγώ ξέρω ότι τα σφολιατάκια με μαύρη ζάχαρη και
κανέλα είναι τα αγαπημένα μου. Και είχε μείνει μόνο
ΕΝΑ — και ήταν ΔΙΚΟ ΜΟΥ.

Ήμουνα ξαπλωμένος στο κρεβάτι και σκεφτόμουν:
«Ω ρε φίλε, πάω τώρα να χλαπακάρω το σφολιατάκι
μου!».

Έρχομαι μετά στην κουζίνα και σε βλέπω εκεί
πέρα να του αλλάζεις τα φώτα! Και μετά που τα πήρα,
εσύ γέλαγες μαζί μου και με κορόιδευες!

ΚΛΟΝΤΙΑ

A) Το «χλαπακάρω» δεν είναι λέξη. Και B) αυτό που λες δεν έχει καμία συνάφεια με την ιστορία μας.

ΡΙΣ

Έχει και παρέχει συνάμφεια!

ΚΛΟΝΤΙΑ

Συνάφεια.

ΡΙΣ

Ήντάξει, μωρέ! Είναι σημαντικό τέλος πάντων!
Εγώ ΠΟΤΕ δε θα σου έκανα πλάκα στην τραπεζαρία,
αν δεν είχες φάει το σφολιατάκι μου! Και μετά με
κορόιδευες κιόλας!

Εσύ τα φταις όλα!

ΚΛΟΝΤΙΑ

Ό,τι θες λες. Δεν το βάζω αυτό στο βιβλίο.

ΡΙΣ

ΠΡΕΠΕΙ να το βάλεις! Αφού αυτός ήταν ο λόγος που ξεκίνησε ο πόλεμος!

ΚΛΟΝΤΙΑ

Με τίποτα. Δεν μπαίνει. ΔΙΚΟ ΜΟΥ είναι το βιβλίο.

ΡΙΣ

Τότε κι εγώ σταματάω. Κάν' τες μόνη σου τις χαζοσυνεντεύξεις σου. Πάω να παίξω MetaWorld.

*πεδίο εφημερίδας μάχης (όπως
στο Γκέττυεμπέργκ ή στο
Βατερλό)*

ΚΛΟΝΤΙΑ

ΡΙΣ!

Ουφ! Εντάξει. Θα τοβάλω στο τέλος. Σαν υποσημείωση, ξέρω γω.

ΡΙΣ

Με τίποτα. Θα μπει στο βιβλίο, κανονικά. Αρχή αρχή! Όλος ο τσακωμός.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Θα μου τα χαλάσει όλα αυτό! Έχεις ΔΕΙ ποτέ προφορική ιστορία;

ΡΙΣ

Ούτε που ξέρω καν τι είν' αυτό το πράγμα που λες.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Είναι, ξέρω γω, διάφοροι άνθρωποι που λένε μια ιστορία με δικά τους λόγια. Αλλά, εντάξει, δε σταματάνε την ιστορία στη μέση για να τσακωθούνε. Και ΕΙΔΙΚΑ στην αρχή.

ΡΙΣ

Αυτό δεν υποτίθεται ότι είναι η αληθινή ιστορία γι' αυτό που έγινε; Και το ηχογραφείς. Οπότε πρέπει να βάλεις αυτά που λέω, ΟΠΩΣ ΤΑ ΛΕΩ. Αλλιώς, το βιβλίο σου είναι σκέτη ψεματούρα κι εγώ σταματάω.

↑ ούτε αυτό είναι λέξη

ΚΛΟΝΤΙΑ

Είσαι απαίσιος!

ΡΙΣ

Καλά κάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1½

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΑΚΟΜΑ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ

ΚΛΟΝΤΙΑ

Ζητώ συγγνώμη για το τελευταίο κεφάλαιο.

Αλλά αναγκάστηκα να το αφήσω, γιατί ο Ρις μίλησε με δικηγόρο. Και ο δικηγόρος τού είπε ότι μπορούσε να αρνηθεί να συμμετάσχει στην προφορική ιστορία, αν δε δημοσίευα τον τσακωμό μας όπως ακριβώς τον ηχογράφησα στο iPad μου.

Πράγμα που είναι εντελώς γελοίο.

Και είμαι σίγουρη ότι ο δικηγόρος το είπε αυτό στον Ρις μόνο και μόνο για να το βουλώσει, γιατί ο δικηγόρος ήταν πολύ κουρασμένος, επειδή έκανε τον δικηγόρο όλη τη βδομάδα και το μόνο που ήθελε ήταν να ξαπλώσει στον καναπέ και να κοιμηθεί βλέποντας αμερικάνικο ποδόσφαιρο.

ποπκόρν
δικηγόρου

δικηγόρος
(κοιμισμένος
στον καναπέ)

Αλλά, όταν πήγα εγώ να παραπονεθώ, αυτός

ροχάλιζε ήδη, παρόλο που το παιχνίδι ήταν ακόμα στην πρώτη περίοδο. Και δεν ήθελα να τον ξυπνήσω, γιατί εγώ είμαι καλόκαρδο και διακριτικό άτομο.

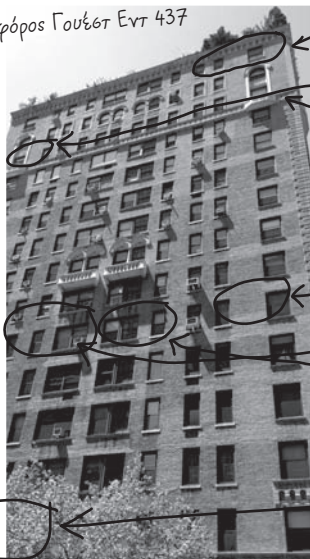
Και δεν μπορούσα να ασκήσω έφεση σε ανώτερη αρχή, γιατί η μαμά ήταν στη γιόγκα.

Για να είμαστε ξεκάθαροι, πάντως, εδώ λέει Κεφάλαιο 1½, αλλά στην πραγματικότητα είναι το Κεφάλαιο 1 και θα πρέπει να αγνοήσετε το άλλο Κεφάλαιο 1.

Στον Πόλεμο τώρα.

Οι ιστορικοί διαφωνούν ως προς το πού ακριβώς ξεκίνησε. Μερικοί ισχυρίζονται ότι ξεκίνησε όχι στις 8:27 π.μ. στην τραπεζαρία του Κάλμπερτ, αλλά μια ώρα νωρίτερα, στην κουζίνα του διαμερίσματος 6Δ, στη Λεωφόρο Γουέστ Εντ 437.

Λεωφόρος Γουέστ Εντ 437

Διαμ. 16Ε: φιλοδίασημος ηθοποιός (επαιζε σε μια τηλεοπτική ειρήνη τη δεκαετία του '80)

14Γ: ελαφρώς λιγότερο διάσημος ευχρηφύας
δεν υπάρχει 13ος όροφος

9Ζ: ηλικιωμένη κυρία που ΑΚΟΜΑ μου τσιμπάει τα μάγουλα στο ασανσέρ

6Ε: ευπαθητικοί γείτονες

6Γ: αντιπαθητικοί γείτονες

6Δ: εμείς

*(ο πόλεμος ΔΕΝ ξεκίνησε εδώ)**

2Γ: γαλλικό μπουλντόγκ - γλύκας

Αυτοί οι ιστορικοί είναι άσχετοι. Και δεν μπορούν καν να μετρήσουν μέχρι το τρία.

Το οποίο, μια που το 'φερε η κουβέντα, είναι ο μεγαλύτερος αριθμός από σφολιατάκια που έχω φάει ΠΟΤΕ ΜΟΥ από το πακέτο των έξι.

Τέσπα.

Να τι ακριβώς έγινε:

Πρώτα απ' όλα, είναι σημαντικό να ξέρετε ότι σε μια συνηθισμένη καθημερινή στο σχολείο, στις 8:27 π.μ., όλη σχεδόν η έκτη είναι στην τραπεζαρία. Οπότε, αν σκοπεύεις να εξαπολύσεις μια βάνουσα, ύπουλη επίθεση εναντίον κάποιου αθώου και θέλεις να είσαι σίγουρος ότι θα την ακούσουν οι πάντες, ώστε να πετύχεις τη μεγαλύτερη δυνατή ταπείνωση του θύματος, η τραπεζαρία είναι το ιδανικό μέρος για να το κάνεις.

Δεύτερον, είναι ακόμη ΠΙΟ σημαντικό να ξέρετε αυτό: δεν ήταν δική μου η κλανιά.

ΡΙΣ

Εγώ ακόμα νομίζω πως ήσουν εσύ.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Δεν ήμουν εγώ! Και ΔΕΝ το συζητάω.

ΡΙΣ

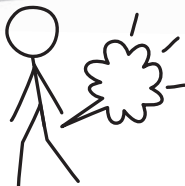
Γιατί το προηγούμενο βράδυ είχες φάει

ταϊλανδέζικο, που σάνταρ σου φέρνει κλανίδι την
άλλη μέρα.

Έφαγα αυτό...

🍗 **Kai Kra Prow (Κοτόπουλο με βασιλικό).....\$8.95**
*Λωρίδες κοτόπουλου σοταρισμένες με κρεμμύδι,
φύλλα βασιλικού και πιπεριές τσίλι.*

... ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΚΑΝΑ ΑΥΤΟ

Και μύριζε ακριβώς όπως όταν κατεβαίναμε απ'
το λεωφορείο εκείνο το πρωί...

ΚΛΟΝΤΙΑ

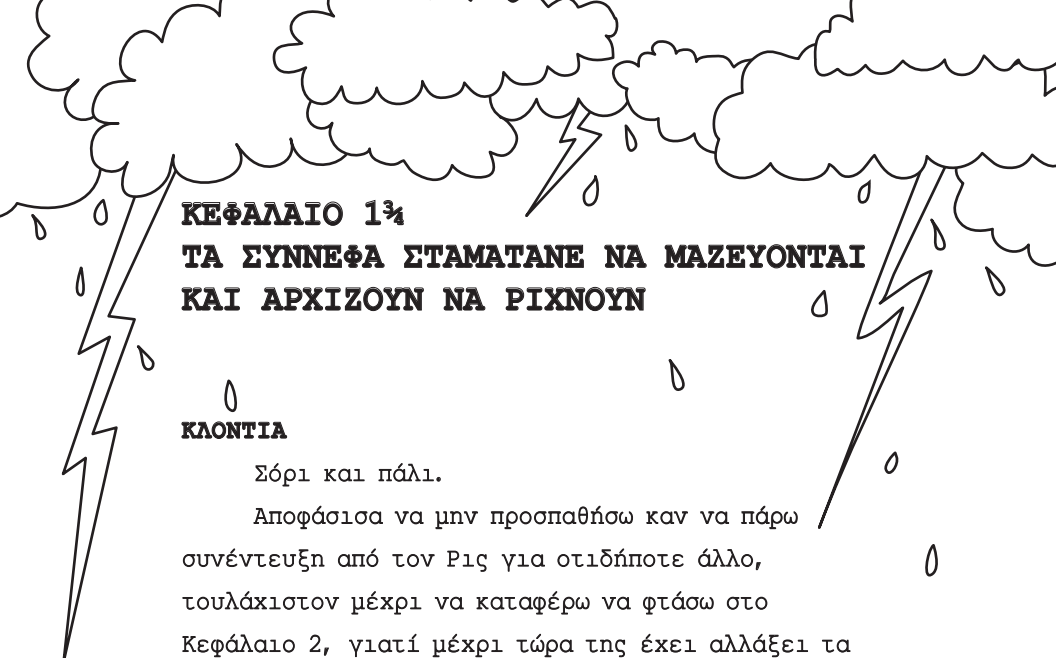
ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΣΥΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟ! ΟΧΙ, ΟΧΙ, ΜΕ
ΤΙΠΟΤΑ...

ΡΙΣ

... και ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ πως την αμόλησες στο
λεωφορείο, γιατί δεν τη μύρισα μόνο, ΤΗΝ ΑΚΟΥΣΑ...

ΚΛΟΝΤΙΑ

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ! ΚΛΕΙΝΩ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗΣ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1¾

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΣΤΑΜΑΤΑΝΕ ΝΑ ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΡΙΧΝΟΥΝ

ΚΛΟΝΤΙΑ

Σόρι και πάλι.

Αποφάσισα να μην προσπαθήσω καν να πάρω συνέντευξη από τον Ρις για οτιδήποτε άλλο, τουλάχιστον μέχρι να καταφέρω να φτάσω στο Κεφάλαιο 2, γιατί μέχρι τώρα της έχει αλλάξει τα φώτα της προφορικής ιστορίας μου.

Λοιπόν, ήμασταν στην τραπεζαρία.

Καθόμουν μαζί με τη Σόφι Κο, που είναι τέλεια και είναι η μία και μοναδική καλύτερή μου φίλη από τότε που η Μέρεντιθ Τιμς, που ήταν στην αρχή η καλύτερή μου φίλη, μεταμορφώθηκε σε Fembot, κανονικά, και αναγκάστηκα να την κάνω delete όχι μόνο από καλύτερή μου φίλη, αλλά και από φίλη γενικώς. Πράγμα που είναι πολύ κρίμα και τραγικό, αλλά εντελώς άσχετη ιστορία.

Η Σόφι κι εγώ ήμασταν στο μεσαίο τραπέζι, δίπλα στο παράθυρο. Της έλεγα τι έγινε στο τελευταίο επεισόδιο του *Thrones of Death*, γιατί οι γονείς της Σόφι θεωρούν ότι είναι πολύ μικρή για να το βλέπει. Αφού έχουν ακόμα τον γονικό έλεγχο στην τηλεόραση.

Που είναι τρελό δηλαδή. Τέσπα.

Τα Fembot ήταν στη συνηθισμένη τους θέση, στο διπλανό τραπέζι, και μίλαγαν για παπούτσια ή έριχναν πίσωπλατες μαχαιριές η μία στην άλλη ή έκαναν ό,τι κάνουν συνήθως τέλος πάντων. Η Σόφι κι εγώ τις λέμε Fembot γιατί ντύνονται και φέρονται όλες ακριβώς το ίδιο και δεν έχουν ιδέα τι θα πει να έχεις δική σου προσωπικότητα. Και μια μέρα, όταν λέγαμε γι' αυτές στη μαμά της Σόφι, μας άκουσε ο μπαμπάς της και είπε ότι μοιάζουν με τα Fembot, που υποτίθεται ότι είναι κάτι κορίτσια-ρομπότ από κάποια ταινία που δεν μπορώ να θυμηθώ ποτέ πώς τη λένε.

Λοιπόν, το «Fembot» τούς πάει τέλεια. Η Αθίνα Κόεν είναι η αρχηγός τους – και είναι σκέτος εφιάλτης, κανονικά.

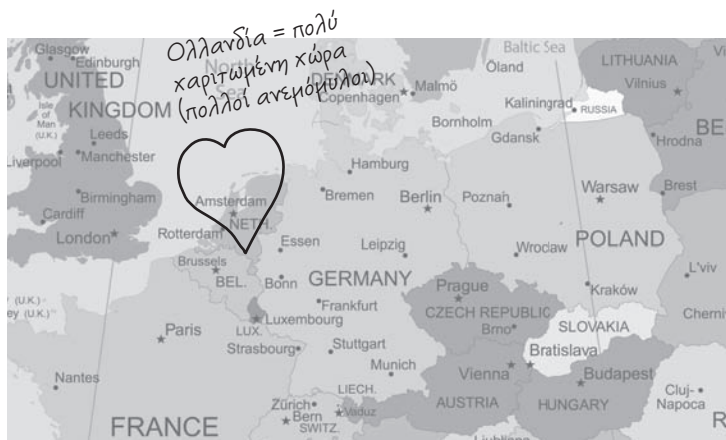
Λοιπόν, είχαμε τα Fembot απ' τη μια μεριά, κι απ' την άλλη τον Ρις και τα καζά, τους φίλους του από την μπάλα. Μαζί τους ήταν και ο Γενς Κάιπερς, που είναι από την Ολλανδία και είχε μόλις έρθει στο Κάλβερτ την προηγούμενη εβδομάδα.

Είναι λίγο κρίμα που ο Γενς πήγε και κόλλησε αμέσως με τον Ρις και τους άλλους μπαλόμυαλους. Γιατί ο Γενς δε μοιάζει καθόλου με μπαλόμυαλο. Πρώτα απ' όλα, δε φοράει όλη την ώρα μπλουζάκια της Μπαρτσελόνα και φόρμες – φοράει και κανονικά ρούχα.

Για παράδειγμα, την πρώτη μέρα του σχολείου, φορούσε ένα τέλειο σκούρο πράσινο παντελόνι με πουκάμισο και καφέ γιλέκο που έμοιαζε σαν καστόρινο κάπως, και καφέ δερμάτινα παπούτσια σχεδόν ασορτί με το γιλέκο, αλλά όχι και εκατό τοις εκατό. (Που ήταν ακόμα καλύτερο, γιατί με τελείως ασορτί θα ήταν σαν σπασικλάκι.)

Επίσης, ο Γενς έχει έντονα ζυγωματικά και πολύ ωραίο χαμόγελο, πράγμα που το ξέρω επειδή μου χαμογέλασε την πρώτη μέρα, όταν περιμέναμε στην ουρά για τους δίσκους στην τραπεζαρία και με άφησε να περάσω μπροστά. (Αυτό δείχνει επίσης ότι έχει εξαιρετικούς τρόπους, πράγμα που δεν ισχύει καθόλου για κανέναν από τους άλλους μπαλόμυαλους.)

Κι επειδή ο Γενς είναι από την Ολλανδία, έχει και ΠΟΛΥ τέλεια προφορά.

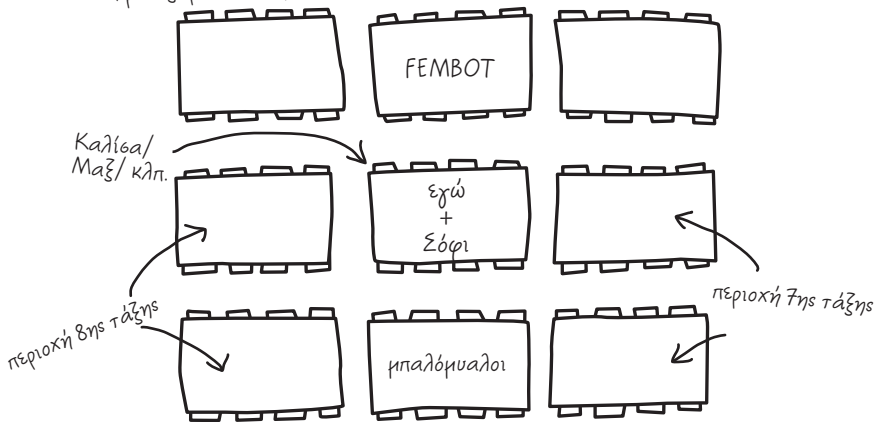

Αλλά, παρόλο που ο Γενς δεν είναι καθόλου σαν τους άλλους μπαλόμυαλους, κόλλησε μαζί τους γιατί παίζει φοβερή μπάλα. Όχι ότι ξέρω απ' αυτά, αλλά έτσι λέει ο Ρις. Και στέκει, γιατί ο Γενς δείχνει και πολύ αθλητικός τύπος γενικά.

Οπότε η Σόφι κι εγώ ήμασταν στο μεσαίο τραπέζι, ανάμεσα στα Fembot και στους μπαλόμυαλους. Ήταν και κάτι άλλα παιδιά στην άλλη άκρη του τραπεζιού μας, η Καλίσσα και η Σάρлот και η Μαξ, αλλά δεν έχουν σημασία για τον Πόλεμο.

Εκτός, βέβαια, απ' το γεγονός ότι ένα απ' αυτά μπορεί να ήταν τελικά εκείνο που την αμόλησε.

Τραπεζαρία Κάλμπερτ, Δευτέρα 8 Σεπτ. 8:27 Π.Μ.

Η Σόφι κι εγώ τη μυρίσαμε ακριβώς την ίδια στιγμή. Εκείνη στράβωσε τα μούτρα της κι έβαλε το χέρι στη μύτη, κι εγώ έκανα το ίδιο, και κάναμε και οι δύο μαζί «Τιιιιιιιιιιιι!». Αλλά όχι πολύ δυνατά, γιατί η Σόφι κι εγώ είμαστε αρκετά ώριμες για να ξέρουμε ότι, όταν κάποιος την αφήνει, η ευγενική συμπεριφορά είναι να μην πεις τίποτα και απλώς να προσπαθήσεις να κρατήσεις την αναπνοή σου για λίγο, μέχρι να φύγει η μυρωδιά.

Δυστυχώς, κανένας άλλος στην έκτη τάξη δεν έχει αρκετή ωριμότητα για να το ξέρει αυτό.

Και ήταν πολύ βρομερή κλανιά, οπότε τη μύρισαν όλοι.

Αμέσως η Αθίνα Κόεν τινάχτηκε απ' τη θέση της σαν πριμαντόνα και άρχισε να φωνάζει: «Θου, τι ΑΗΔΙΑ! Ποιος το έκανε ΑΥΤΟ;».

Οι μπαλόμυαλοι πετάχτηκαν πάνω και έκαναν γκριμάτσες και μετά ο Ρις έδειξε εμένα και φώναξε: «ΕΣΥ ΤΟ ΕΚΑΝΕΣ!».

Αυτό όχι μόνο ήταν ανώριμο, αλλά και εντελώς άδικο. Επειδή, επαναλαμβάνω, ΔΕΝ το έκανα εγώ, σε καμία περίπτωση.

Οπότε είπα –με πολύ ήρεμη και ώριμη φωνή, αν σκεφτεί κανείς την κατάσταση– «Όχι, δεν το έκανα εγώ».

Αλλά ο Ρις δεν μπορούσε να σταματήσει. Είχε το ένα χέρι στη μύτη του και έδειχνε εμένα με το άλλο χέρι και μετά φώναξε με πολύ δυνατή και ενοχλητική φωνή: «ΠΑΡΑΔΕΞΟΥ ΤΟ, ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΠΟΡΔΟΚΛΑΝΗ!».

Και για να καταλάβετε πόσο ανώριμη είναι η υπόλοιπη έκτη: όλοι γέλαγαν.

Οι μπαλόμυαλοι, τα Fembot, ακόμα και η Σάρλοτ και η Μαξ στην άλλη άκρη του τραπεζιού.

Δεν είχε καμία σημασία πως ήμουν τελειώς αθώα ή που το «Πριγκίπισσα Πορδοκλάνη» δεν είναι καν αστείο. Όλος ο κόσμος, ή τουλάχιστον όλη η έκτη, γελούσε μαζί μου για κάτι ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΚΑΝΕΙ.

Και όλα αυτά εξαιτίας του Ρις.

Αυτό, αν τυχόν δεν το καταλάβατε μόνοι σας, ήταν η αρχή του Πολέμου.

Ήταν ακριβώς σαν την ύπουλη επίθεση στο Περγλ Χάρμπορ, που έβαλε την Αμερική στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Εντάξει, όχι ΑΚΡΙΒΩΣ ακριβώς, γιατί δεν είχε βόμβες, καράβια και αεροπλάνα ή κανονικούς θανάτους. Αλλά και πάλι, ήταν τρομερό και βάρβαρο και εντελώς άδικο. Και επειδή ήμουν πάρα πολύ σοκαρισμένη και πληγωμένη, το μόνο που μπόρεσα να πω ήταν: «Ναι, καλά! Μην κάνεις σαν μπέμπης, Ρις!».

Ή κάτι τέτοιο. Δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς, γιατί ήταν τόσο πολύ το στρες, που η μνήμη μου είναι λίγο θολή. (Νομίζω ότι αυτό εννοούν οι ιστορικοί όταν μιλάνε για «ομιχλώδεις συνθήκες».)

Αυτό που θυμάμαι ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ είναι ότι αναγκάστηκα να πάρω το σακίδιό μου και να φύγω παίζοντάς το άνετη, ενώ στην πραγματικότητα ήθελα να πάω σφαίρα στις τουαλέτες των κοριτσιών για να μη βάλω τα κλάματα μπροστά σε όλους.

Τόσο βάρβαρο και τρομερό ήταν. Με έκανε να κλάψω, σοβαρά.

Και επειδή είναι πραγματική φίλη, η Σόφι ήρθε στις τουαλέτες μαζί μου.

ΣΟΦΙ ΚΟ, η καλύτερη φίλη του
αθώου θύματος

Ήσουν πολύ αναστατωμένη.
Γιατί ήταν κι ο Γενς εκεί όταν
το είπε αυτό ο Ρίς και...

ΚΛΟΝΤΙΑ

Όχι για τον Γενς. Για
όλους. ΟΛΟΙ γελούσαν μαζί μου.

ΣΟΦΙ

Ναι, στο τέλος σκεφτόσουν όλο τον κόσμο. Αλλά
στην αρχή όλο έλεγες: «Κι αν νομίζει ο Γενς τώρα
ότι...». Γιατί κάνεις αυτή τη χειρονομία; Θες να μου
πεις κάτι;

Ααααα!

ΔΕΝ ΕΧΩ ΙΔΕΑ τι εννοεί εδώ η Σόφι.

Οκέι, σόρι.

Ναι, λοιπόν... Όχι, δεν ήτανε για τον Γενς.
Καθόλου. Ήτανε... ξέρω γω... εεε...

ΚΛΟΝΤΙΑ

Ήτανε για ΟΛΟΥΣ.

ΣΟΦΙ

Αυτό. Θυμάμαι, ξέρω γω, που έκλαιγες και...
κάτσε, μπωρώ να το πω αυτό; Ότι έκλαιγες;

ΚΛΟΝΤΙΑ

Ναι.

ΣΟΦΙ

Ωραία. Λοιπόν, ναι. Έκλαιγες, βασικά, και φοβόσουν ότι θα σου μείνει και ότι θα σε φωνάζουνε «Πριγκίπισσα Πορδοκλάνη» όλη σου τη ζωή.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Που, μιλάμε, έπαιζε να το πάθω, κανονικά! Θυμάσαι αυτό με τον Χάντερ στην τετάρτη;

↖ μη ρωτήσετε - είναι αηδιαστικό

ΣΟΦΙ

Α, ναι. ΑΚΟΜΑ τον φωνάζουνε «Μυξοδάκτυλο» καμιά φορά. Οπότε, 'νταξει, καταλαβαίνω γιατί το φοβόσουν.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Και ΕΓΓΙΝΕ! Ο Τζέιμς ο Μαντολίνι με έλεγε «Πριγκίπισσα Πορδοκλάνη» σχεδόν μέχρι το Χάλλογουιν.

ΣΟΦΙ

Καλά, αλλά ο Τζέιμς είναι ηλίθιο. Ούτε τ' αγόρια δεν τον πάνε.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Και θυμάσαι την Αθίνα και την Κλαρίσσα στο διάλειμμα; Που το έκαναν «ΠΠ» από τα αρχικά και μετά προσπαθούσαν να πείσουν όλους να με φωνάζουν έτσι;

ΣΟΦΙ

Αχ, καλά, αυτές είναι ό,τι χειρότερο. Αλλά σε φώναζαν «ΠΠ» μια μέρα μόνο, ξέρω γω.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Πιο πολύ ήταν. Σχεδόν όλη τη βδομάδα. Και εκείνη η πρώτη μέρα ήταν ΑΠΑΙΣΙΣΙΑ. Πίστευα πραγματικά ότι θα μου αφήσει τραύματα για πάντα.

ΣΟΦΙ

Ναι, ρε συ. Πολύ κρίμα! Θυμάμαι στις τουαλέτες ήσουν τρομερά αναστατωμένη. Αφού κοντέψαμε να αργήσουμε στην πρώτη ώρα, γιατί δεν μπορούσες να σταματήσεις το κλάμα.

ΚΛΟΝΤΙΑ

Εσύ φέρθηκες σαν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ φίλη. Βασικά, ακόμα θα έκλαιγα στις τουαλέτες άμα δεν ήσουν εσύ. Θυμάσαι τι μου είπες για να σταματήσω;

ΣΟΦΙ

Ναι. Σου είπα: «Μην ανησυχείς. Θα τον εκδικηθούμε ΧΟΝΤΡΑ τον βλάκα τον αδερφό σου».

Αυτό βοήθησε πολύ. Βασικά, με το που άρχισες να σκέφτεσαι πώς θα εκδικηθείς τον Ρις, σταμάτησες το κλάμα.

Και μετά σαν να 'φαγες ένα κολληματάκι μ' αυτό το θέμα.